

MỘT BÔNG HỒNG CHO MẸ

Nhà văn Võ Hồng trong “*Bông Hồng Cài Áo*” kể chuyện ở bên Nhật, mỗi năm đến mùa báo hiếu, mỗi ai khi ra đường đều được thấy một bông hồng trắng hoặc đỏ. Trắng khi mẹ đã không còn nữa; đỏ là may mắn mẹ còn sống cạnh bên.

Khi được hỏi: “Ông còn Mẹ không?” Võ Hồng buồn lắc đầu và được thấy ngay một bông hồng trắng. Rồi ông đã úa lệ nhìn quanh khi nhìn thấy một rừng người cài bông hồng đỏ. Mẹ mình không còn nữa. Ôi! Chẳng còn mát mát nào cay đắng và đau đớn hơn...

Hãy tưởng niệm và hãy tạ ơn mẹ chúng ta, còn sống cũng như đã qua đời.. Những bà mẹ quê Phạm Duy “*vất vả trăm chiều*” đi đến đâu và làm gì đều tự thu mình nhỏ lại để chồng và con mình được cao hơn và lớn hơn. Hay những bà mẹ Tú Xương không quản thân gầy “*quanh năm buôn bán ở ven sông, nuôi đủ năm con với một chồng!*”

Có ai đó đã nói rằng chỉ biết quý tự do khi đã mất tự do! Cũng thế, chỉ có thể hiểu trọn được tình mẫu tử khi mẹ mình đã không còn nữa. “*Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình,*” nhạc sĩ Y Vân đã so sánh như thế. Nhưng biển Thái Bình sẽ có ngày cạn khô phơi đáy. Nhưng giòng sữa thơm máu nóng từ trái tim người mẹ thì ngàn đời luôn tươi mát tràn đầy...

Hãy tự thấy một bông hồng trắng cho hương hồn những người mẹ đã khuất. Và với những ai còn được một bông hồng đỏ thắm trên tim, hãy tự ủi an vì mình đang thụ hưởng một kho tàng vô giá: trái tim người mẹ hiền.

Hãy luôn sống xứng đáng với công ơn biển trời của mẹ. Và hãy luôn sống cạnh bên Mẹ để đến với Con Mẹ. Và hãy cầu xin để đừng bao giờ “*phản bội giòng sữa thơm Mẹ Việt Nam nuôi dưỡng.*”

Lm Nguyễn Khoa Toàn

